

Sygn. akt II A Ka 398/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Apelacyjnego Ewa Leszczyńska-Furtak (spr.)

Sędziowie: Sądu Apelacyjnego Ewa Gregajtys

Sądu Apelacyjnego Katarzyna Capałowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Marta Kamińska

przy udziale prokuratora Marka Deczkowskiego oraz pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej M. K.

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2021 r.

sprawy Z. C. , urodz. (...) w R., syna W. i I. z domu S.,

oskarżonego z art. 284 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego, pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 czerwca 2019 r., sygn. akt VIII K 139/18

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że przyjmuje, iż czyn został popełniony w W. w czasie od dnia 31 marca 2016 r. do dnia 17 kwietnia 2016 r. oraz na podstawie art. 72 § 1 pkt 2 kk zobowiązuje oskarżonego Z. C. do przeproszenia pokrzywdzonej M. K. w formie pisemnej, w terminie 14 dni od daty uprawomocnienia wyroku,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego i od oskarżycielki posiłkowej M. K., przypadające od każdego z nich koszty sądowe za instancję odwoławczą, w tym opłatę za to postępowanie w kwocie 180 (stu osiemdziesięciu) zł od oskarżonego oraz w kwocie 60 (sześćdziesięciu) zł od oskarżycielki posiłkowej.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II A Ka 398/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 czerwca 2019 r., sygn. VIII K 139/18.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości na korzyść

w części na niekorzyść

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz</u>
--

<u>niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.1	Zarzut I.1 – apelacja obrońcy	
	Obraza art. 284 § 1 kk poprzez niewskazanie wartości przywłaszczonych rzeczy, co skutkuje niemożnością ustalenia, czy zachowanie wyczerpało dyspozycję przestępstwa, czy wykroczenia z art. 119 kw, przy wartości szkody 250 zł.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Wniosek		
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Lp.1	Zarzut I.1 – apelacja obrońcy	
	Obraza art. 284 § 1 kk poprzez niewskazanie wartości	# zasadny

	przywłaszczonych rzeczy, co skutkuje niemożnością ustalenia, czy zachowanie wyczerpało dyspozycję przestępstwa, czy wykroczenia z art. 119 kw, przy wartości szkody 250 zł.	# częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Powyższy zarzut obraży prawa materialnego jest oczywiście chybiony, skoro przypisując oskarżonemu znamiona przestępstwa przywłaszczenia cudzego mienia wprost wskazano w opisie czynu na jego przedmiot w postaci m.in. pieniędzy w kwocie 260.000 zł oraz samochodu C. (...) o nr rej (...).</p> <p>Jakkolwiek zatem Sąd Okręgowy nie ustalił wartości pojazdu, która w świetle wskazań wiedzy logiki i życiowego doświadczenia co do zasady przewyższa wysokość 500 zł (przed zmianą wprowadzoną z dniem 15 listopada 2018 r. była to ¼ minimalnego wynagrodzenia, która w roku 2016 wynosiła równowartość 462,50 zł), to jednoznacznie ustalił, że wartość przedmiotów zaboru przewyższa nie tylko kryterium ekonomiczne rozgraniczające przestępstwo i wykroczenie, ale wprost przyjął, że przekracza ona kwotę 200.000 zł, stanowiąc tym samym mienie znacznej wartości w rozumieniu art. art. 115 § 5 kk, co znalazło adekwatne odzwierciedlenie w kwalifikacji prawnej czynu (w zw. z art. 294 § 1 kk).</p> <p>O ile zatem rację ma skarżący, że przy braku podnoszącego powyższe uchybienie środka odwoławczego wniesionego na</p>		

niekorzyść oskarżonego, Sąd Odwoławczy nie jest uprawniony do poczynienia dodatkowych ustaleń prowadzących do podwyższenia wartości przywłaszczonego mienia o wartość pojazdu (art. 434 § 1 kpk), to jednocześnie ustalenia odzwierciedlone w treści wyroku, a mające swoje umocowanie w obdarzonych wiarą dowodach, w pełni odpowiadają przyjętej subsumpcji prawnej przypisanego czynu (art. 284 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z innymi), czyniąc zarzut oczywiście bezzasadnym.		
Lp. 2	Zarzut – II.1 oraz II.5 i 6 – obraza przepisów postępowania - apelacja obrońcy	
	<ul style="list-style-type: none"> - Obraza art. 413 § 2 pkt 1 kpk, poprzez pominięcie w opisie wszystkich niezbędnych elementów zachowania należących do znamion czynu wyczerpującego dyspozycję przypisanych przepisów, a mianowicie czasu i miejsca. - Obraza art. 4, 7, 410 oraz 424 § 1 pkt 1 kpk. - Niezasadne uchylanie pytań obrońcy do świadków i oddalenie wniosków dowodowych. - Obraza art. 167 kpk w zw. z art. 366 kpk 	<ul style="list-style-type: none"> # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
- Wbrew stanowisku skarżącego opis czynu przypisanego oskarżonemu obejmuje wszystkie znamiona		

przestępstwa z art. 284 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk, zaś zawarte w nim określenie „w nieustalonym miejscu i czasie, nie później niż 19 kwietnia 2016 r.”, odnosi się do wymogu wskazania czasu i miejsca, choć czyni to bez precyzji, która znajduje umocowanie w całokształcie okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej.

Przepis art. 413 § 2 pkt 1 kpk zawiera wymóg dokładnego określenia w wyroku skazującym przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikacji prawnej i choć nie precyzuje elementów składowych czyniących zadość dyrektywie „określenia dokładnego”, to należy zakładać, że powinny one odpowiadać określonej przez art. 332 § 1 pkt 2 kpk zawartości aktu oskarżenia, który nakazuje wskazanie czasu, miejsca, sposobu i okoliczności popełnienia czynu oraz jego skutków, a zwłaszcza wysokości powstałej szkody.

W praktyce orzeczniczej nie budzi jednocześnie wątpliwości, że trudności w precyzyjnym ustaleniu któregoś z tych elementów, nie dezawuuują bynajmniej możliwości przypisania sprawcy niebudzących wątpliwości znamion przestępstwa, o ile jego zachowania na tej płaszczyźnie zostały udowodnione. Czyn przypisany musi odzwierciedlać znamiona dyspozycji danej normy karnej, oddając w tym kontekście zachowanie sprawcy, podczas gdy takie okoliczności, jak czas i miejsce, choć należą do identyfikatorów działania, nie są objęte bezwzględnym wymogiem ich precyzyjnego ustalenia. W istocie wymóg określenia zarzucanego czynu przez pryzmat jego miejsca i

czasu sprowadza się do osadzenia przestępstwa w możliwych do odtworzenia realiach czasowo-przestrzennych. Sam ustawodawca w art. 32 § 1 i 3 kpk wprost dopuszcza brak możliwości ustalenia miejsca przestępstwa, wprowadzając obok ogólnych reguł właściwości sądu, kryteria dodatkowe przewidziane dla takiej właśnie sytuacji.

Jednocześnie ustalenia faktyczne nie ograniczają się do tych zawartych w opisie czynu, ale obejmują również te, które wynikają z oczywistej wymowy obdarzonych wiarą dowodów, przyjętych za podstawę wyroku.

I jakkolwiek kontestowany w apelacji opis czynu cechuje – w przeciwieństwie do ustaleń poczynionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku - pewien stopień ogólności, to niewątpliwie odpowiada on pełnemu zespołowi znamion przewidzianych w przepisach określających dany typ czynu zabronionego, nie pozostawiając przy tym żadnego marginesu niepewności w zakresie tożsamości czynu zarzucanego, stanowiącego przedmiot rozpoznawania i finalnie przypisanego, co twierdzenie o naruszeniu określonego w art. 6 kpk prawa do obrony poprzez niedookreślenie przedmiotu postępowania, czyni chybnym. W żadnym też razie opis ten nie może prowadzić do konstatacji proponowanej przez autora apelacji, jakoby „przestępstwo nie miało miejsca lub nie zaistniało w czasie do 19 kwietnia 2016 r.”, skoro ta koliduje z prostą lekturą jego treści.

Ów kwestionowany w środku odwoławczym brak precyzji w określeniu realiów czasowo-

przestrzennych w żadnej mierze nie dekompletuje zatem znamion przypisanego przestępstwa, jak też nie może skutkować orzeczeniem kasatoryjnym, a jedynie – wobec oczywistej wymowy poddanych prawidłowej ocenie dowodów – implikuje jego konkretyzację, wszak w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku – wbrew stanowisku skarżącego - klarownie zrekonstruowano zarówno miejsce, jak i czas działania oskarżonego, jednoznacznie ustalając na podstawie dokumentacji bankowej oraz depozycji osobowych źródeł dowodowych, kiedy dokonał on poszczególnych wypłat pieniędzy z rachunku pokrzywdzonej w łącznej kwocie 260.000 zł i kiedy, opuszczając jej mieszkanie, posłużył się należącym do pokrzywdzonych małżonków samochodem C. (...) o nr rej (...), którego w określonym terminie nie zwrócił. Podobnie, w sposób nie budzący wątpliwości, bazując na całokształcie okoliczności ujawnionych na rozprawie, Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku dał wyraz ustaleniu, że każda z tych czynności, o charakterze sprawczym, miała miejsce w W., zaś fakt rozpoznania sprawy przez Sąd Okręgowy w Warszawie, przez pryzmat art. 35 § 1 kpk jednoznacznie wskazuje, iż Sąd orzekający przyjął swoją właściwość do rozpoznania sprawy, jako sądu, w którego okręgu popełniono przestępstwo (art. 31 § 1 kpk).

I tak, choć przypisany Z. C. czyn w istocie miał miejsce nie później niż 19 kwietnia 2016 r., to nie rozciągał się nieograniczenie w okresie poprzedzającym, ale zamykał się w ramach czasowych od dnia 31 marca do dnia 17 kwietnia 2016 r., których początek wyznacza data podjęcia z rachunku

pokrzywdzonej pierwszej kwoty – 10.000 zł, a koniec wyznaczona data zwrotu pojazdu, w której ten zwrot nie nastąpił.

I jakkolwiek Sąd Okręgowy, pomimo ewidentnych ku temu podstaw dowodowych, a także poczynionych w istocie i odzwierciedlonych w uzasadnieniu wyroku ustaleń faktycznych, nie sprecyzował w wyroku czasu i miejsca ponad ogólne wskazania aktu oskarżenia, powtarzając je za prokuratorem, to zaniechanie to na wynik postępowania pozostawało bez wpływu, bo zarówno zdarzenie historyczne stanowiące przedmiot postępowania, jak i znamiona przypisanego czynu, przy takim jego ujęciu nadal pozostały oczywiste. Również dla oskarżonego, który w swoich wyjaśnieniach wprost odnosił się do przedmiotu zarzutu.

W konsekwencji korekta opisu dokonana przez Sąd odwoławczy ma wyłącznie porządkujący charakter, w żadnej mierze nie pogarszając sytuacji oskarżonego, wszak opis czynu w kształcie zawartym w zaskarżonym wyroku, nie implikował bynajmniej rozstrzygnięcia uniewinniającego oskarżonego, umarzającego postępowanie, czy w jakimkolwiek wymiarze łagodzącego zakres jego odpowiedzialności.

Niekorzystne dla oskarżonego byłoby natomiast ewentualne przyjęcie działania w warunkach czynu ciągłego, co niezależnie od faktycznych okoliczności sprawy, naruszałoby regułę reformationis in peius, a zatem przy braku stosownego zarzutu w apelacjach wniesionych na niekorzyść oskarżonego, nie mogło podlegać zmianie.

- Sąd I instancji nie obraził art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, ani też art. 424 § 1 pkt 1 kpk, a podjęta w apelacji próba przeciwstawienia stanowisku Sądu I instancji własnego poglądu, jest w istocie przejawem polemiki kontestacyjnej, która nie podważa podjętych ocen.

Sąd I instancji szczegółowo przeanalizował zachowanie oskarżonego względem majątku pokrzywdzonej, dochodząc do wniosków pozostających pod ochroną art. 7 kpk, wszak koherentnych z regułami wiedzy, logicznego rozumowania i życiowego doświadczenia. Wedle tych zasad trudno za działanie dla dobra pokrzywdzonej M. K. poczytywać próbę umieszczenia jej w Zakładzie (...), a wobec niepowodzenia tej akcji, dążenie do ubezwłasnowolnienia pokrzywdzonej poza jej wiedzą i wolą, bo bez zasięgnięcia jej stanowiska w tej kwestii, a nawet bez poinformowania jej o takich zamiarach, przy jednoczesnym utrzymywaniu ich w tajemnicy również przed jej żyjącym ówczesnie mężem A. K., z którym pokrzywdzona pozostawała nie tylko w związku małżeńskim oraz w bliskich relacjach emocjonalnych, ale również w małżeńskiej wspólności majątkowej. Już tylko ta ostatnia okoliczność stała na przeszkodzie jakiegokolwiek rozporządzeniu majątkiem pokrzywdzonej, który nie stanowił jej wyłącznej własności, a który oskarżony – bez żadnego ku temu tytułu – traktował jak własny, a w każdym razie jemu należny.

Nie można podzielić zarzutu dowolnej oceny wyjaśnień oskarżonego Z. C., których Sąd I instancji nie przyjął za wiarygodną

podstawę ustaleń faktycznych, skoro sam oskarżony popada w nich w sprzeczności, przedstawiając wersje kolidujące z elementarną logiką.

I tak przypomnieć trzeba, że oskarżony twierdził m.in., że choć pieniądze pobrał z rachunku, to oddał je siostrze, próbując jednocześnie dowieść, że miało to służyć ochronie środków, w zarządzaniu którymi pokrzywdzonej brakowało odpowiedzialności. Nie trzeba natomiast skomplikowanych metod dedukcji, aby dostrzec, że cel ochrony pieniędzy przed pokrzywdzoną klóci się z zapewnieniem o ich pobraniu z rachunku w celu przekazania tejże pokrzywdzonej.

Deklarując podczas kolejnych wypłat przeznaczenie środków na leczenie siostry, oskarżony znów popadł w niespójność z czynami, wszak taki stan rzeczy tym bardziej winien skutkować ich zwrotem, skoro wobec rychłej wyprowadzki, oskarżony leczenia nie finansował, a część pieniędzy pobrał 14 kwietnia 2016 r., gdy pokrzywdzona przebywała już u swojego szwagra i jego partnerki w Ł..

Wreszcie sam oskarżony w innym fragmencie swoich wyjaśnień podkreślał obawy pokrzywdzonej przed zbędnym wydatkowaniem pieniędzy w związku z opieką nad chorym mężem, co z kolei rozmija się z twierdzeniem o braku jej odpowiedzialności w gospodarowaniu finansami.

Deklarowanej dbałości oskarżonego o majątek siostry przeczy fakt wypłaty środków po uprzednim zerwaniu lokaty terminowej opiekującej na kwotę 150.000 zł, bez

wykazania jakiegokolwiek ku temu obiektywnej konieczności.

Podobnie nieracjonalnym jawi się wywód, jakoby oskarżony składając wnioski o ubezwłasnowolnienie siostry dążył do ustanowienia opiekuna jej majątku, wszak teza taka koliduje z oczywistym faktem wypłaty środków i zadysponowaniem jej majątkiem zanim taki administrator został wyznaczony.

W tym kontekście przypomnieć trzeba również, że żył wówczas A. K., z którym pokrzywdzona pozostawała w małżeńskiej wspólności majątkowej i brak było jakiegokolwiek podstaw do pomijania go w decyzjach dotyczących tego majątku. Tymczasem umożliwił to fakt założenia przez pokrzywdzoną nowego rachunku i przelania nań części środków, wszak ustanowienie oskarżonego jako pełnomocnika do wspólnego rachunku małżonków wymagałoby zgody współmałżonka, co wprost wynika z zeznań świadka A. Ś..

Co zaś się tyczy kondycji pokrzywdzonej, to została ona oceniona w prawomocnym orzeczeniu Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 20 stycznia 2017 r., oddalającym wnioski o ubezwłasnowolnienie, w którym w oparciu o specjalistyczną opinię lekarską nie stwierdzono, aby stan M. K. uniemożliwiał jej kierowanie swoim postępowaniem.

W tym kontekście wskazać należy, że złożenie wniosku w powyższym przedmiocie poprzedziła nieskuteczna próba przejęcia przez oskarżonego kontroli nad zgromadzonymi na koncie pokrzywdzonej środkami na podstawie datowanego 4 kwietnia

2016 r. zaświadczenia lekarskiego, wystawionego przez lekarza M. B., który poznawszy pokrzywdzoną w lutym 2016 r. wskazał w jednym zaświadczeniu, iż pozostaje ona pod jego opieką od roku 2015, a także stwierdził niemożność stawiennictwa pacjentki w sądzie ze względu na opór przed wyjściem z domu, choć jak wynika z zeznań jej samej i świadków, pokrzywdzona w tamtym czasie uczestniczyła w powstawaniu książki o jej życiu i twórczości, którą następnie publicznie promowała, wzięła udział w produkcji i promocji filmu reżyserowanego przez jej szwagra J. K., wedle opinii psychologicznej jest osobą ciekawą świata i ludzi, a na wezwanie Sądu w charakterze świadka stawiała się bez przeszkód.

Wreszcie sam wniosek o ubezwłasnowolnienie został złożony w dacie 18 kwietnia 2016 r., a zatem już po tym, gdy oskarżony na żądanie pokrzywdzonej opuścił jej mieszkanie, a ona sama od kilku dni znajdowała się pod faktyczną opieką swojego szwagra, przebywając w miejscowości Ł., zaś oskarżony był już w posiadaniu wypłaconych z jej rachunku 260.000 zł, co wprost podważa wersję o kierowaniu się przez sprawcę intencją zapewnienia siostrze opieki, czy też wyznaczenia bezinteresownego opiekuna, który zadbałby o jej mienie. Oskarżony wszak część tego mienia przywłaszczył, zanim Sąd rozstrzygnął wniosek o ubezwłasnowolnienie właścicielki.

W odniesieniu do argumentacji skarżącego zaznaczenia wymaga, iż Sąd I instancji nie ustalił, aby pełnomocnictwo dla oskarżonego do rachunku pokrzywdzonej udzielone zostało wbrew jej woli, a jedynie, że wbrew jej woli zostało wykorzystane,

na co sama M. K. konsekwentnie wskazywała.

Natomiast okoliczność, że pokrzywdzona w ostatnim czasie przed zdarzeniem sama nie użytkowała auta, zaś jej mąż przebywał pod opieką swojego brata, nie oznacza bynajmniej, że wcześniej zakupiony pojazd nie miał służyć poprawie komfortu jego przejazdów. Niezależnie zaś od przydatności auta pokrzywdzonej, oskarżony miał obowiązek je zwrócić najpóźniej do dnia 17 kwietnia 2016 r., czego nie uczynił, choć nie miał prawa nim dysponować wbrew zmanifestowanej w dniu 15 kwietnia 2016 r. woli właścicielki, i to niezależnie od wcześniejszego pisemnego użyczenia mu samochodu. Jakkolwiek bowiem to ostatnie udzielone zostało w dniu 29 lutego 2016 r. bezterminowo, to następnie termin ten został jednoznacznie limitowany.

Twierdzenie, jakoby pokrzywdzona zdolna była do przekazywania jedynie tekstu wyuczonego jako rola, jest nawiązującą do jej zawodu autorską tezę samego skarżącego, wszak próżno szukać jej potwierdzenia zarówno we wnioskach wywiedzionych przez Sąd orzekający, jak i w opinii sądowo-psychologicznej. Biegła psycholog opiniowała, że pomimo stwierdzonych u opiniowanej zaburzeń funkcji poznawczych, zwłaszcza pamięci, orientacji w czasie i miejscu oraz podatności na sugestie osób bliskich, respektuje ona wymogi prawne, jest zdolna do wydawania ocen moralnych dotyczących przekraczania i łamania ogólnie przyjętych zasad postępowania

oraz miała zdolność świadomego podjęcia i wyrażenia woli.

W tym kontekście uwypuklenia wymaga, że choć pokrzywdzona miała trudności z osadzeniem zdarzeń w czasie, to jednocześnie stanowczo i konsekwentnie podkreślała swoje i męża pokrzywdzenie na skutek działań oskarżonego, zaś powiązanie z nimi śmierci A. K., jakkolwiek nie znajduje medycznego potwierdzenia, obrazuje nasilenie poczucia tej krzywdy i siłę negatywnych przeżyć związanych ze stratą części wspólnego dorobku.

Natomiast superlatywy w jakich pokrzywdzona wypowiadała się na temat J. K. i B. M., nie dezawuuują wiarygodności jej depozycji, ale oddają więź emocjonalną, jaką z nimi zadzierzgnęła, nie odbierając jej zeznaniom waloru obiektywizmu, wszak podkreślić trzeba, że pokrzywdzona podnosiła również pozytywne odniesienia z bratem i bratową w okresie wspólnego zamieszkiwania, zanim poznała rzeczywiste zamiary oskarżonego.

To, że pokrzywdzona nie informowała wcześniej nikogo ze świadków o przywłaszczeniu jej pieniędzy przez oskarżonego, jest oczywiste w kontekście ustalenia, że dopiero 18 kwietnia 2016 r. dowiedziała się o ich braku, a wówczas zawiadomiono Policję.

Niemniej z zeznań świadka M. P. jasno wynika, że powziąwszy tę wiedzę, pokrzywdzona wielokrotnie mówiła jej, iż brat ją okradł, zabrał jej pieniądze i samochód. (k. 894 verte i 265 verte), co przeczy tezie obrońcy, jakoby miała to być wersja wyuczona na potrzeby postępowania sądowego.

Konkludując, Sąd I instancji w swoich ocenach nie sprzeniewierzył się dyrektywom art. 7 kpk, jak również nie pominął żadnej istotnej okoliczności ujawnionej na rozprawie głównej, a swoje stanowisko w powyższym zakresie gruntownie, a wręcz drobiazgowo i racjonalnie umotywował. Okoliczność, iż oceny te nie wpisują się w oczekiwania skarżącego nie czyni ich dowolnymi.

Jednocześnie, podnosząc zarzut obrazy art. 424 § 1 pkt 2 kpk, skarżący nie wskazał jakichkolwiek uchybień na tej płaszczyźnie, co zarzut ten czyni bezpodstawnym i tylko na marginesie prowokuje do zaznaczenia, iż następczy względem wyroku charakter jego pisemnych motywów, co do zasady nie daje pola dla wykazania wpływu choćby wadliwego uzasadnienia na treść rozstrzygnięcia, czego wyrazem jest przepis art. 455a kpk.

- Wysuwając zarzut niezasadnego uchylania przez Sąd I instancji pytań obrońcy oskarżonego kierowanych do świadków oraz oddalenia wniosków dowodowych, skarżący nie skonkretyzował tak jednych, jak i drugich, a w konsekwencji nie wykazał, aby uchylene konkretnych pytań, czy oddalenie konkretnych wniosków miało, bądź przynajmniej mogło mieć wpływ na treść wyroku, co wszak stanowi wymóg skuteczności zarzutu opartego na podstawie prawnej art. 438 pkt 2 kpk. Tym samym tak skonstruowany zarzut z gruntu musi być uznany za nieskuteczny.

Należy zatem podkreślić, że Sąd meriti jest wręcz zobligowany zgodnie z art. 171 § 6 kpk do uchylania pytań zarówno sugerujących treść odpowiedzi, jak

i nieistotnych, a zgodnie z art. 170 § 1 kpk do oddalania wniosków wpisujących się we wskazane tam kryteria, a co za tym idzie sam akt uchylecia pytania, czy oddalenia wniosku nie może być a priori uznany za uchybienie proceduralne.

- Całkowicie chybiony pozostaje natomiast zarzut obrazy art. 366 kpk w zw. z art. 167 kpk, wszak wszelkie potencjalne rozliczenia finansowe pomiędzy małżonkami K. a J. K., w tym również ewentualne przesunięcia majątkowe, bądź czynności notarialnie potwierdzone, nie mają żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia, wszak w żadnej mierze nie dotyczą praw oskarżonego.

Natomiast wyraźnie zaznaczane w toku całego postępowania zainteresowanie oskarżonego tymi sprawami, w zestawieniu z całokształtem zachowań Z. C., obrazuje uzurpowanie sobie praw do majątku siostry i szwagra jeszcze za ich życia, w obliczu ich zaawansowanego wieku, stanu zdrowia i bezpotomności. Skarżący zapomina, że pokrzywdzona, jak i jej żyjący wówczas mąż, byli uprawnieni do swobodnego korzystania ze swojego majątku i dysponowania nim wedle własnej woli, a co za tym idzie nawet przekazanie jego znacznej części innej osobie, pozostawać musiałoby bez żadnego wpływu na byt przestępstwa przypisanego oskarżonemu, który nie miał żadnego tytułu, aby ich dyspozycje na tym polu kontrolować, ograniczać, czy też im zapobiegać.

Lp.3	Zarzut II.2, 3, 4 – apelacja obrońcy	
	Błąd w ustaleniach faktycznych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Ad II. 2 – zarzut w istocie sprowadza się do zakwestionowania prawidłowości oceny wyjaśnień oskarżonego, a w tym zakresie Sąd Apelacyjny wypowiedział się w punkcie Lp. 1.</p> <p>Natomiast wywody skarżącego odnoszące się do możliwości wyznaczenia przez Sąd innego, niż oskarżony opiekuna majątku pokrzywdzonej, zostały przeprowadzone z pominięciem faktu, że zanim Sąd miał możliwość wypowiedzieć się w tym przedmiocie, a nawet zanim jeszcze oskarżony złożył wniosek o ubezwłasnowolnienie siostry, to już wcześniej wypłacił z jej rachunku należące do niej i jej męża środki pieniężne w kwocie 260.000 zł, z czego 250.000 zł w dniach 13 i 14 kwietnia 2016 r., co zbiegło się z terminem wyjazdu M. K. do Ł.. Sposób i terminy dokonania owych wypłat, jak ustalił Sąd I instancji, w wysokości 150.000 zł w dniu 13 kwietnia 2016 r. i dwukrotnie po 50.000 zł w dniu 14 kwietnia 2016 r., poprzedzone zerwaniem lokaty terminowej na kwotę 150.000 zł, ewidentnie wskazują na pośpiech oskarżonego w przejęciu mienia pokrzywdzonych na wypadek, gdyby wyjazd siostry do męża i jego</p>		

rodziny, miał ograniczyć kontrolę nad jej pieniędzmi.

Ad. II. 3

Wbrew stanowisku skarżącego nie ma żadnych podstaw do odliczenia kwoty 4.000 zł od przypisanej oskarżonemu sumy przywłaszczonych pieniędzy. Jakkolwiek bowiem niewątpliwym jest fakt przekazania kwoty 4.000 zł J. K., to nawet sam oskarżony nigdy nie twierdził, że stanowiła ona część środków pobranych z rachunku pokrzywdzonej. Przeciwnie, Z. C. wyjaśniając, że przekazywał pieniądze J. K. na potrzeby leczenia A. K., podnosił: „Te pieniądze otrzymywałem od siostry, o siostrze w tym czasie była pisana biografia. Ona dostawała w jakichś transzach pieniądze za tę książkę i miała trochę pieniędzy w swoich zakamarkach i ja te pieniądze wozilem do Ł.” (k. 876 verte). Oskarżony szczegółowo opisał nawet okoliczności przekazania tej sumy przez pokrzywdzoną, która według jego relacji miała być niezadowolona z tego faktu, wyjaśniając: „Siostra dała 5 tys. zł. Zanim ja wyjechałem do tego Ł., jeszcze poszedłem do łazienki. Żona mi daje pieniądze i przelicza je. Okazało się, że było tam 4 tys., że moja siostra odjęła 1 tys. zł” (k. 877). Tym samym oskarżony klarownie i konsekwentnie określił źródło pochodzenia kwoty 4.000 zł, co dalece odbiegające od jego twierdzeń i nie znajdujące umocowania w żadnym innym dowodzie, tezy autora apelacji, czyni całkowicie dowolnymi.

Świadek E. C. również tylko raz widziała, jak jej mąż przekazywał pieniądze J. K..

Mając natomiast na uwadze, że oskarżony pobrał od J.

K. pokwitowanie przekazania powyższej kwoty, jak też uwzględniając manifestowaną w toku całego procesu jego podejrzliwość wobec szwagra pokrzywdzonej, racjonalne rozumowanie dyktuje wniosek, że oskarżony zaopatrzyłby się w pokwitowania przekazu również innych kwot, gdyby takowe miały miejsce. Zapobiegliwość oskarżonego w tym względzie ujawniła się wszak także podczas wypłaty środków z rachunku pokrzywdzonej, które to operacje opatrzył nieodpowiadającymi rzeczywistości wzmiankami o przeznaczeniu środków na leczenie siostry. Trudno zakładać, że nie zadbałby zatem o dowody, gdyby inne jeszcze kwoty faktycznie przekazywał na opiekę nad jej mężem.

W kontekście przywołanych wyżej fragmentów wyjaśnień oskarżonego, dostrzec trzeba, że po raz kolejny wprowadzają one w ich ogólną treść element nieracjonalności. Wynika z nich wszak daleko wręcz idąca dbałość M. K. o swoje interesy finansowe, co pozostaje w kolizji z twierdzeniami oskarżonego o konieczności ich zabezpieczenia przed nią samą.

Ad. II. 4

Nie sposób również upatrywać błędu w przyjęciu przez Sąd I instancji, że oskarżony przywłaszczył pojazd małżonków K. wraz z przynależną doń dokumentacją, skoro pomimo wcześniejszego pisemnego upoważnienia do jego bezterminowego użytkowania, właścicielka finalnie ograniczyła je w czasie, żądając w dniu 15 kwietnia 2016 r. zwrotu auta do niedzieli przypadającej na dzień 17 kwietnia

2016 r., kierując po bezskutecznym upływie tego terminu pisma wzywające do wykonania jej woli, na pozostawiony przez oskarżonego adres jego pełnomocnika, a nawet notarialnie odwołała użyczenie auta. Wreszcie, zostało przecież wszczęte postępowanie karne, w toku którego pokrzywdzona złożyła zeznania, zaznaczając jednoznacznie swoją wolę odzyskania zarówno pieniędzy, jak i pojazdu, a zatem całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie doprowadził Sąd I instancji do trafnego wniosku, że oskarżonemu znane były intencje właścicielki w tym zakresie, a twierdzenie, jakoby czekał na jej bezwzględne oświadczenie woli, stanowi li tylko przyjętą linię obrony. „Na marginesie” tylko zaznaczyć zatem wypada, że nie do oskarżonego należy ocena pobudek pokrzywdzonej w gospodarowaniu własnym majątkiem, do którego oskarżony nie ma żadnych praw, a jedynie bezpodstawnie je sobie uzurpuje.

Brak jest też jakichkolwiek racjonalnych powodów, dla których pokrzywdzona miałaby zrezygnować ze, stanowiącego jej współwłasność z mężem, pojazdu na rzecz oskarżonego.

Nie jest przy tym prawdą, jakoby pokrzywdzona mieszkając u szwagra nie miała dostępu do telefonu, a przez to kontakt z nią był niemożliwy, skoro z zeznań M. P. wynika, że utrzymywała z nią w tym czasie kontakt telefoniczny, a M. K. nie tylko nie była tam więziona, ale otoczona troskliwą opieką.

Wniosek

<p>O uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Niezasadność alternatywnego wniosku wynika z niezasadności zarzutów podniesionych w apelacji i braku przesłanek z art. 439 § 1 kpk i art. 440 kpk do orzekania niezależnie od podniesionych zarzutów.</p>		
<p>Lp. 4</p>	<p>Zarzut obrazy prawa materialnego - apelacja prokuratora</p>	
	<p>Obraza art. 72 § 1 kk poprzez brak rozstrzygnięcia w przedmiocie obowiązku obligatoryjnego w sytuacji zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Rację ma skarżący, że przepis art. 72 § 1 kk obliguje Sąd orzekający karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, do orzeczenia jednego z wymienionych tam obowiązków, chyba, że orzeka środek karny.</p> <p>W zaskarżonym wyroku skazującym Z. C. na karę pozbawienia wolności o probacyjnym charakterze, orzeczono jedynie obowiązek naprawienia szkody, który jest środkiem kompensacyjnym, a nie</p>		

<p>środkiem karnym, a co za tym idzie, zaktualizował się nakaz podyktowany przez art. 72 § 1 kk.</p> <p>Mając na uwadze, że pomimo zmaterializowania się przesłanek, powyższemu obowiązkowi nie uczyniono zadość, wyrok zapadł z obrazą art. 72 § 1 kk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie obowiązku przeproszenia pokrzywdzonego oraz informowania Sądu o przebiegu okresu próby.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd Apelacyjny uznał wniosek za zasadny w zakresie, w jakim zawiera on postulat zobowiązania oskarżonego do przeproszenia pokrzywdzonej, wszak wobec szczególnie dotkliwego z racji koligacji rodzinnych, nadużycia zaufania i wynikającego stąd poczucia krzywdy pokrzywdzonej, dla zrekompensowania której w drodze zadośćuczynienia finansowego brak jest podstaw prawnych, właściwa będzie forma zadośćuczynienia moralnego – w drodze przeprosin (obowiązek z art. 72 § 1 pkt 2 kpk)</p> <p>Natomiast wniosek o orzeczenie nadto obowiązku z pkt 1 art. 72 § 1 kk, a więc informowania Sądu o przebiegu próby, Sąd Apelacyjny uznał za nieadekwatny do okoliczności sprawy, właściwości i warunków osobistych oraz dotychczasowego trybu życia oskarżonego, który</p>		

<p>wcześniej nie wchodził w konflikty z prawem i nie wymaga stałego monitorowania, zaś w związku z nałożeniem obowiązku z art. 72 § 1 pkt 2 kk, będzie podlegał nadzorowi sprawowanemu przez kuratora zawodowego (art. 169 kkw).</p>		
<p>Lp. 5</p>	<p>Zarzut obrazy prawa materialnego - apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej</p>	
	<p>Obraza art. 46 § 1 kk poprzez nie orzeczenie o zadośćuczynieniu za doznaną krzywdę na skutek dokonania błędnej wykładni tego przepisu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wbrew wywodom skarżącego, Sąd I instancji dokonał prawidłowej wykładni przepisu art. 46 § 1 kk, prowadzącej do słusznego wniosku, że brak jest podstaw do orzeczenia zadośćuczynienia od sprawcy skazanego za przestępstwo godzące w cudze mienie oraz wiarygodność dokumentów.</p> <p>Przepis art. 46 § 1 kk uprawnia, a w określonych sytuacjach nawet zobowiązuje Sąd do orzeczenia zadośćuczynienia, ale zastrzega jednocześnie, że Sąd czyni to w każdym wypadku „stosując przepisy prawa cywilnego”.</p> <p>W konsekwencji w orzecznictwie i doktrynie trafnie wskazuje się, że zadośćuczynienie za doznaną krzywdę możliwe jest tylko wówczas, gdy przepisy prawa cywilnego dopuszczają zadośćuczynienie za daną krzywdę (vide: postanowienie</p>		

SN z 28 kwietnia 2008 r., I KZP 6/2008; S. R., Komentarz, LEX).

Kwestię tę regulują tymczasem przepisy art. 445 kc i art. 448 kc. Pierwszy z nich, odsyłając w § 1 do art. 444 kc, przewiduje zadośćuczynienie w przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, a w § 2 w przypadku pozbawienia wolności, skłonienia przy pomocy podstępny, gwałtu lub nadużycia stosunku podległości do poddania się czynowi nierządnyemu. Natomiast art. 448 kc przewiduje zadośćuczynienie w razie naruszenia dobra osobistego. Innymi słowy przepisy prawa cywilnego zawierają enumeratywnie wyliczony katalog czynów, w razie skazania za które można na podstawie art. 46 § 1 kk orzec zadośćuczynienie (nawet obok naprawienia szkody), nie przewidując wśród nich przestępstw przeciwko mieniu.

Nie ma przy tym znaczenia, wynikające ze straty materialnej i implikowanych nią następstw, poczucie krzywdy po stronie pokrzywdzonego, wszak ta co do zasady towarzyszy ofiarom wszystkich przestępstw. Niemniej ustawodawca zdecydował uzależnić dopuszczalność zadośćuczynienia od kategorii czynu zabronionego stanowiącego źródło pokrzywdzenia, a nie od odczuć pokrzywdzonego.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie obowiązku

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Niezasadność wniosku wynika z niezasadności zarzutu.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>W zakresie nie objętym zmianą, wyrok utrzymano w mocy.</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec nieuwzględnienia apelacji obrońcy i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.	
<i>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
- przyjęto, iż czyn został popełniony w W. w okresie od 31 marca do 17 kwietnia 2016 r., - na podstawie art. 72 § 1 pkt 2 kk zobowiązano oskarżonego Z. C. do przeproszenia pokrzywdzonej M.	

K. w formie pisemnej, w terminie 14 dni od daty uprawomocnienia wyroku.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Z przyczyn wyżej wskazanych, odzwierciedlając w opisie czynu ustalone przez Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku ramy czasowe i miejsce popełnienia czynu, a także podzielając zarzut apelacji prokuratora.	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>	
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	<p>Zgodnie z art. 636 § 2 kpk w zw. z art. 633 kpk zasądzono na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego i od oskarżycielki posiłkowej, przypadające od każdego z nich koszty sądowe za instancję odwoławczą, w tym opłatę za postępowanie odwoławcze w kwotach:</p> <ul style="list-style-type: none"> - 180 (stu osiemdziesięciu) zł od oskarżonego. - 60 (sześćdziesięciu) zł od oskarżycielki posiłkowej. <p>Wysokość opłat ustalono zgodnie z – odpowiednio: art. 2 ust. 1 pkt 4 oraz art. 13 ust. 2 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.</p>

7. PODPIS
Ewa Leszczyńska-Furtak Ewa Gregajtys Katarzyna Capałowska

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	obrońca

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	w całości	
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana
<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	w części dotyczącej kary – brak orzeczenia obowiązku z art. 72 § 1 kk		

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana
<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	w części dotyczącej kary – brak orzeczenia zadośćuczynienia		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść	# w całości		

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana